

Прехапаха устни бедните планинци. Я ги виж ти, тези готовановци! Значи, те не смятат да се махат от тук! Лошо.

Планинците си изровиха землянки, струпаха си обори, направиха набързо, с каквото имаха и както можеха, нови колиби, и се натикаха вътре, за да не измрат от студовете. А след зимата, когато слънцето наново щеше да грейне и гората да се раззелени, тогава трябваше да работят пряко силите си, за да хранят и тези вълци.

Планинците прескачаха в бърлогите си, разпитваха се за положението, оплакваха хала си, обмисляха какво трябва да се прави, когато гората се раззелене пак. Ще трябва да се опрат, и да се опрат здравата. Инък няма да се отърват от тези готовановци.

И ето, дочакаха края на зимата, измъкнаха се от влажните землянки и тъмните колиби, пръснаха се в гъстите гори. И песните на Орфея наново екнаха. Но сега това бяха съвсем нови песни. Те зовеха за жестока и непримирима борба, за борба на живот и смърт с тираните-ограввачи. Спуснаха се конници и стражи да търсят бунтовния, непокорен свирец, но той беше неуловим.

Ала трудно беше вече и да го търсят. Пътеките през планината бяха затрупани с камъни и дървеха, колибите, в които нощуваха преследвачите, пламваха нощем, монете на владетелските конници изчезваха от оборите, върху стражите, при стръмните завои, падаха камъни... Стадата изчезваха от поляните и потъваха някъде в дънгорите... Хората се изпокриха, за преследвачите на Орфея нямаше вече ни сигурност по пътищата и в колибите, нито хляб, нито месо...

А песните на Орфей ечаха в планината, носеха се над горите, пълнеха доловете, отекваха в